

Miljøministeriet
Miljøstyrelsen

Direktør Torben Kjærgaard
Kommunernes Landsforening
Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Direktøren
J.nr. MST-1240-00243
Ref.

Den 15 FEB. 2011

Kære Torben Kjærgaard

Jeg vil gerne følge op på drøftelserne omkring Natur- og Miljøklagenævnets afgørelser af en række husdyrbrugssager med hjemvisning til kommunens fornyede behandling efter Miljøstyrelsens retningslinjer.

Der er i øjeblikket nogle væsentlige misforståelser om årsagen til disse hjemvisninger.

En udbredt opfattelse er, at klagesagerne hjemvises, fordi de ikke lever op til Miljøstyrelsens vejledning om habitatvurderinger i forhold til overfladevand, selvom den er lavet, efter at klagesagerne er indgivet.

Det er ikke korrekt, at Natur- og Miljøklagenævnet hjemviser med denne begrundelse. Sagerne hjemvises simpelthen, fordi de ikke er gode nok. Det vil sige, at der ikke er lavet den habitatvurdering, som loven kræver. Miljøklagenævnet har faktisk siden sine første afgørelser efter husdyrgodkendesloven hjemvist en lang række sager, fordi de enten indeholdt mangelfulde habitatvurderinger, eller slet ingen.

Kommunerne burde ikke blive overraskede over, at de skal lave en habitatvurdering af de husdyrprojekter, de får ind i ansøgningsbunken. Det har fremgået af loven siden dens vedtagelse i 2006. Det fremgår også af bemærkningerne til loven, at der skal ses på forhold som udviklingen i husdyrtrykket i forbindelse med vurderingen. Heller ikke dette er således noget nyt, og har i øvrigt indgået i praksis fra klagenævnet siden 2005.

Vi har i regi af husdyraftalen aftalt at lave en vejledning til kommunerne om, hvordan disse habitatvurderinger skal foretages. Vejledningen har været efterlyst af KL, blandt andet med henvisning til, at den vil lette den kommunale sagsbehandling.

Vejledningen er lavet på baggrund af faglige vurderinger fra Kammeradvokaten og DMU. Hovedessensen af vejledningen er, at kommunerne skal inddrage både husdyrtrykket og det enkelte projekts påvirkning af et vandområde i vurderingen. Det er som sagt ikke nyt, men vejledningen giver nogle konkrete redskaber til at udfylde disse vurderingskrav. Det er selvfølgelig op til kommunerne, om de vil bruge vejledningen eller andre metoder.

Vi har stillet en vejledning til rådighed, som giver sikkerhed for, at man opfylder kravene i habitatdirektivet.

Vejledningen siger også, at Miljøstyrelsen vil sammenstille data fra det Centrale Husdyrregister på vandoplandsniveau, og stille disse oplysninger til rådighed for kommunerne. Der er ikke tale om nye oplysninger, som kommunerne er nødt til at vente på, men alene om, at styrelsen sammenstiller i forvejen offentligt tilgængelige data på en måde, så kommunerne får en meget hurtig og let adgang til disse oplysninger, frem for selv at skulle gøre det. Det er altså blot en yderligere service til kommunerne til brug for den vurdering, de hele tiden har skullet foretage.

Det kan derfor ikke være et argument, at den kommunale sagsbehandling først kan genoptages, når disse oplysninger er stillet til rådighed. Der er med andre ord intet til hinder for at anvende vejledningen og dermed ekspedere sagerne.

Kommunerne har altså et klart og entydigt grundlag for at lave en hurtig sagsbehandling af de hjemviste sager. Det samme er tilfældet på BAT-området, som kommunerne også har haft svært ved at håndtere, indtil BAT-standardvilkårene blev offentliggjort.

Hvis du har yderligere spørgsmål til vejledningen eller andre aspekter omkring husdyrreguleringen og behandlingen af disse sager, tager vi meget gerne et møde herom.

Med venlig hilsen

Lars Hindkjær